

Dr. The Rev. M. Mag.
Dissertatio Theologica

INAUGURALIS,

731. h. 1
6
De Religionis Christianae evidentia:

*In qua sententia de probabilitatis historicae decremen-
tis, quatenus hoc argumentum afficit, speciatim ex-
penditur:*

QUAM,

Annuate summo Numine,

Ex auctoritate reverendi admodum Viri,

D. GULIELMI WISHART S. T. D.

Academiae EDINBURGENAE Praefecti;

NEC NON,

*Amplissimi Senatûs Academici consensu, & reve-
rendissimae Facultatis Theologicae Decreto;*

PRO GRADU DOCTORATUS,

Summisque in Theologia honoribus ac privilegiis ritè
& legitimè consequendis,

Eruditorum examini, in auditorio publico Academiae,

Ad 27 diem Maii, horâ 5 pomeridianâ, subjiciet

CALEBUS ROTHERAM *Anglo-Britannus, A. & R.*

EDINBURGI:

Apud T. W. & T. RUDDIMANNOS, M. DCC. XLIII.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

IN THE DEPARTMENT OF

PHYSICS

ANNUAL REPORT

FOR THE YEAR 1900

BY

JOHN D. COCHRAN

AND

JOHN D. COCHRAN

AND

JOHN D. COCHRAN

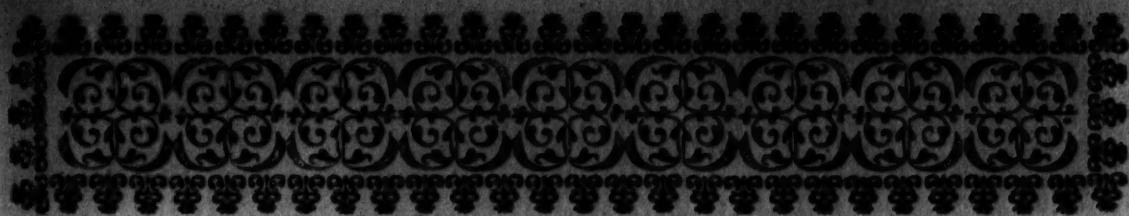
AND

JOHN D. COCHRAN

AND

JOHN D. COCHRAN

AND

VIRO EXIMIO,

THOMAE SHEPHERD

ARMIGERO,

Ingenio moribusque claro,

Ob benevolentiam in omnes colendo,

Dissertationem hanc Theologicam,

*Qualecunque intemerandi affectus
et animi grati monumentum,*

D. D. D.

CALEBUS ROTHERAM.

ALFRED
THOMAS SHEPHERD
ALFRED

Ingenio moribusque claro,
Oportet in omnes colere.

Billington and T. Co. Ltd.

Printed by the University of
the Press of the University

D. D.

Charles R. Johnson

Differtatio Theologica

INAUGURALIS,

De Religionis Christianae evidentia.

I. **C**HRISTIANAE religionis origo coelestis, ex doctrinae praestantia, et Prophetarum vaticiniis jamdudum impletis, praeclare patet; nec non ex operibus illis mirandis, quibus beatissimi JESU legatio divina abundè confirmata fuit.

II. SI dogmatum summa, in foederis novi libris patefacta, (omnibus exuta interpolationibus, quibus eam adauxerunt et depravârunt homines, vel impii, vel imperiti,) animo attento, praejudiciisque vacuo, perpendatur; tum sibi, tum rectae rationi constare, et maximum ad vitam beatam momentum habere, liquebit. Nihil

A

homi-

hominis facultatibus, ejusque naturae in tantas angustias redactae, magis accommodatum; nihil sapientissimi omnium gubernatoris consiliis magis congruens; nihil denique summo numine, ejusque perfectionibus dignius excogitari potest.

III. SIMPLEX et pura Christi doctrina naturam Dei ejusque perfectiones eximias nobis expandit; legis et religionis naturalis principia in apertum profert et approbat, eisque non lucem solum, sed etiam vim et auctoritatem novam adfert; Dei consilia, et opera magnifica erga genus humanum patefacit; diversa hominum officia perspicue nobis demonstrat, quibus observandis nos lege non violanda obstrictos esse, argumentis rationibusque validissimis evincit: et denique salutis viam nobis benignè monstrat. Haec evidentia illa explicata est, quae vulgo *interna* seu *intrinsic*a appellatur.

IV. INTERNA haec evidentia adeò perspicua et commovendis animis idonea est, adeò simplex et perfecta, rationi atque principiis naturae nostrae optimis adeò consentanea; ut haud dubium sit quin viri cordati et verae sapientiae cultores eam admissuri sint, si modò debitam diligentiam in ea examinanda adhibuerint: cumque ex ipsa religionis Christianae ingenio proveniat, ab ejus natura nullo modo separari potest; verum omnibus temporibus et hominum seculis aequè aptata est. Qua de causa (ni fallor) Christiano dogmati infensi, & nuperrimè in strenua ejus oppugnatione occupati, haud multum vires exercuerunt, ut hanc evidentiam labefactarent et subverterent; nec directe impetum suum intenderunt, ut quamlibet veritatem, de qua nulla inter Christianos lis est, evellerent.

V. RE-

V. RELIGIONIS Christianae origo coelestis porro probatur, ex Prophetarum vaticiniis jamdudum impletis: quae olim de *Messia* praedicta fuerunt, numero satis magno, & sensu maximè obvio, in *Christo*, et in rebus ab eo gestis evenere: atque hîc inter illos praecipuè intercedit controversia, inter quos de veterum Prophetarum afflatu divino maxima est concordia. Nihilominus hîc quoque Theistae se veritati strenuè opposuerunt; dum à nostris, magna cum laude gravissimè et verissimè ea defenditur. Ne tamen haec dissertatio nimis prolixa fiat, huic argumento plura non adjiciam.

VI. UT religionis Christianae veritas plenissimè pateat, opera illa miranda expendenda sunt, quibus beatissimi JESU legatio divina confirmata fuit; eorum praesertim gratiâ, qui procul distant à temporibus locisque, ubi haec gesta fuisse narrantur. Contra hoc argumentum religionis Christi adversarii maximè impetum suum intendere. Est igitur operae pretium, testimonium à scrupulis, quos nonnulli injecerunt, vindicari.

VII. APUD quosdam sententia haec pro rata valet, Testimonium, homini saltem cauto, non satis fore ad fidem faciendam, remque persuadendam; ejusque probabilitatem serie continuatâ transmissam adedò diminui, ut inde nullum argumentum, quo animi assensio satis fulciatur, deducendum sit.

VIII. NONNULLI, quibus persuasum est, Christi institutionem et veram esse et divinam, et qui firmè hujus partibus adhaesere, in quos igitur nulla simultatis suspicio jure cadat; decremenda tamen in humani testi-

monii probabilitate agnoverunt; et inter alios doctissimus ille vir *Johannes Lockius*, *Tent. de intellectu humano*, lib. IV. cap. 16. § 10. "Testimonium quodvis, quò
 " à primariâ veritate remotius, eò minorem vim habet.
 " Rem ipsam, sive existentiam ejus primariam voco veritatem. Si quis famae integerrimae se eam comperisse
 " testificabitur, amplissimum erit testimonium: Si alius
 " verò, cujus non minus spectata est fides, se id ab eo
 " excepiisse dixerit, testimonium illud minùs erit validum; & quidem multò minùs, si tertius affirmaverit
 " se rem didicisse ab eo qui eam auditione ab altero accepit. Hinc patet, *in veritatibus quas per traditionem accipimus, proximum quemque eas alteri referentem testimonii istius vim imminuere.* Et quò
 " plures ii sunt, per quos ad alios successivè perferuntur, eò magis fidem istarum labefactari.

IX. Ex hisce concessis, Christianae religioni infensi occasionem arripuerunt infidelitati suæ inserviendi et Christi institutionis veritatem infirmandi: ut in libello nuper edito, scil. *Christ. relig. creationi coeva*, satis apparet. Sed ne auctori injuriam inferre videar, ipsissima ejus verba in margine attuli.*.

X. IN

* And as there can be no Demonstration of the Revelation itself, so neither can there be any of its Conveyance to Posterity, much less that this or that has been conveyed intire to distant Times and Places; especially if a Revelation be of any Bulk, and which may have gone through the Hands of Men, who not only in the dark Ages of the Church, but even in the Beginning, if we may judge by the Number of corrupted Passages, and even forged Books, were capable of any pious Fraud: Nay, the very Nature of Probability is such, that were it only left to Time itself, even that would wear

De Religionis Christianae evidentia.

X. IN libro cui titulus, *Theologiae Christianae principia mathematica*, Prop. XIV. Theor. VI. demonstratur quòd, “ Probabilitas historica, ab uno historico
“ et per unam tantum testium seriem transmissa, quam-
“ vis continuo decreseat, in nullo tamen tempore dato
“ penitus evanescit.” Attamen auctor noster confestim pro concessò, vel prius demonstrato, sumit, “ Quamvis
“ nunquam penitus evanescat probabilitas historica, ta-
“ men in progressu temporis tam exigua redditur, ut il-
“ lius vim animus vix percipere possit.” Et postea pergit, Prop. XVIII. Probl. XI. “ Temporis spatium defini-
“ re in quo historiae Christi scriptae probabilitas evanes-
“ cet, scil. anno Christi ter millesimo centesimo quin-
“ quagesimo.” Quamvis nomen *Domini Craig* magni aestimo, utpote viri reverendi, qui bonis literis, praesertim Mathefi inserviit; hìc tamen mihi hallucinari videtur, & calculos suos hypothefi erroneâ construxisse; quem errorem illum postea vidisse, multa sunt quae me credere permoverunt.

XI. PRO rerum diversitate, diversa quoque sunt probandi genera, alia in Mathematicis, alia de affectionibus corporum, et alia ubi facti est quaestio. Demonstratio mathematica nec est expectanda nec postulanda rebus quae à nobis longè distant: quod ad res remotè gestas

wear it quite out, at least if it be true what Mathematicians pretend to demonstrate, viz. That the Probability of Facts depending on human Testimony, must gradually lessen in proportion to the Distance of the Time when they were done. And we have a Reverend Divine who hath published, as he thinks, a Demonstration of this, with Relation to the Facts recorded in Scripture; and has gone so far as to fix the precise Time, when all the Probability of the Truth of the History of Christ will be entirely spent and exhausted.— *Christianity as old as the Creation*, 8vo, p. 163.

stas, in evidentiâ morali libenter acquiescendum, et testimoniiis nullâ suspitione laborantibus plena fides est habenda. Hâc evidentiâ nituntur magna hominum in terris negotia; et si in rebus aliis hâc meritò fruamur, in his quoque quae ad religionem pertinent certè sufficiat.

XII. IN rebus gestis, quae per evidentiâ moralem apud nos compertae sit, testimonio semper opus fuerit; hujusmodi tamen evidentiâ non totam ejus vim à testimonio excipit; alia multa consideranda veniunt, quibus probabilitatis momentum vel augeatur vel minuatur. Probabilitas ergo historica non rectè deducitur, *ex solis testimoniis aliorum, qui suam affirmant observationem aut experientiam.*

XIII. QUANDO CUNQUE de probabilitatis historicae suspitione differere aggredimur; accuratè distinguendum est inter suspitionem à *merâ possibilitate physica*, et suspitionem ab *aliquâ causâ positivâ verâque* derivatam, quae, vel ad testium peritiam et fidelitatem, vel ad aliquem ipsius testimonii defectum, pertinet: prioris generis suspicio nec assensum nec actionem determinare debet; ut satis demonstravit, vir ille celeberrimus, *Humphredus Ditton*, in libro semper admirando de *Resurrectione Christi*, p. 149. &c.

XIV. EVIDENTIA moralis in duas classes in *absolutam*, scil. et *imperfectam* ritè partita est. *Evidentiâ moralis absoluta* omnem aufert suspitionem; in hâc mens nostra absolutè acquiescit, ubi res nec sensu nec demonstratione percipiuntur. Et cùm quaedam effata moralia aequè perspicua sint ac mathematica; propositiones ex hisce legitimè deductae, aequè certae sunt ac
pro-

De Religionis Christianae evidentia.

7

propositiones, quae demonstratione mathematicâ probantur. *Evidentia moralis imperfecta* semper aestimanda est pro ratione quam habet ad *absolutam*; et assensio mentis, quae non parum justè in contrarias partes impellitur, probabilitatis momento aptè respondet.

XV. TESTIUM auctoritas pro notâ eorum famâ vel nomine semper valebit; testimoniique momentum est in ratione peritiae, cautionis et integritatis testium; atque tantum evidentiae moralis nobis deest, quantum suspicionis de ista peritia, cautione vel integritate habemus. Omnes itaque calculi hac hypothesi innitentes, quòd *omnes homines jus habent aequale ut credantur*, necessariò sunt erronei, communique hominum consensui contrarii; qui in quibuslibet vitae hujus negotiis determinandis, testium notae famae vel nominis rationem semper habent.

XVI. CUM testes periti, cauti et integri sunt, eorum testimonii probabilitas, non ex loci temporisve intervallo diminuitur: hoc saltem agnoscendum est, de historiae Jesu Christi probabilitate, propter rationes mox dicendas: atque numerus et auctoritas testium, per quos in annorum serie continuatâ historia transmittitur, solum consideratae sunt.

XVII. SI testium numerus et auctoritas solum consideratae sint in ejusmodi calculis, quibus probabilitatis vel suspicionis vires determinari solent; tum nec diminuitur probabilitas, nec augentur suspensiones in ratione à quibusdam definitâ. Si uniuscujusque testis auctoritas sit eximia; post plures etiam transmissiones probabilitas
histo-

historica plurimum valebit, animique assensionem merito vendicabit*.

XVIII. PROBABILITATIS historicae momentum crescit pro numero et auctoritate testium primorum; proinde si talium testium satis sit, qui eandem rem gestam unà attestantur, et quorum fides cognita et spectata est; suspicio adeò diminuitur, eorumque testimonium adeo probabile fit, ut pro certo accipiendum sit †.

XIX. CUM

* Sit a mensura probabilitatis à teste primo ad secundum transmissae, s mensura suspicionis quam de teste primo habemus, n numerus testium per quos historia ab uno ad alterum successivè vel temporis progressu transmittitur; et si supponamus omnes testes aequè credibiles, erit probabilitas ab

ultimo teste derivata $\frac{a^n}{a+s}n$. Vid. *acta Philos.* N. 256. Diversam aequa-

tionem protulit D. Craig, secundum quem $p = x + m - 1 \times s + \frac{T^2 k}{s^2} + \frac{D^2 q}{d^2}$. Liquet verò quantitates $\frac{T^2 k}{s^2} + \frac{D^2 q}{d^2}$ penitus evanescere: in aequa-

tionem etiam prop. XVI. ejusdem libri prolata, scil. $p = x + n - 1 \times f + \frac{T^2 k}{s^2} + \frac{D^2 q}{d^2}$ similiter evanescunt quantitates $\frac{T^2 k}{s^2} + \frac{D^2 q}{d^2}$, nec est (f) in omnibus eadem: atque hinc suspicio integra perperam à viro clarissimo determinata fuit.

† Sit a mensura probabilitatis ab uno teste primo derivatae, n numerus testium primorum qui in re facta enarranda concurrunt, & s mensura suspicionis, quam de testimonio primo habemus; si omnes testes supponantur aequè credibiles, suspicionis momentum, vel certitudinis complementum quoad

testimonium ultimum erit $\frac{s^n}{a+s}n$. Quòd si testes concurrentes fuerint

plurimi, quorum fides spectata est; $\frac{s^n}{a+s}n$ tam exiguum erit, ut pro nihilo habeatur. Vid. *act. Philos.* N. 256. et *Theol. Christ. princ. Mathem.* Prop. II.

Schol. Rei cujusdam testes voco primos, qui ejus rei cognitionem ex propria observatione aut experientiâ deducunt.

XIX. CUM probabilitatis historicae cujusvis quantitas vel decrements definienda sunt; accuratè distinguendum inter ea quae *vivâ voce*, et ea quae *scriptis* tradita fuerunt.

XX. IN iis quae vivâ voce transmissa sunt, multò major praeberi ansa potest consiliis hominum pravorum, qui multa immutare, multaque vitiare gaudeant; quaedam ad testium priorum, vel ipsius eorum testimonii auctoritatem corroborandam necessaria desiderari; dogmata praecipua oblivionis tenebris obrui, vel malè explicari, vel novis et falsis augeri queunt: quâ de causâ Pontificiorum traditiones meritò rejecerunt religionis purioris professores.

XXI. SI testimonium primum in scriptis transmissum fuerit, assensus erit in ratione directâ evidentiae nobis oblatae, quòd nimirum testes primi fuerint viri fide digni; quòdque autographa, vel eorum exemplaria jam in manibus nostris, sint genuina et authentica. Si haec itaque pro compertis habeamus, tum proximo quoque illorum testimonio fruimur, qui res factas enarrant, quas oculis vel auribus percêpere: unde oritur nobis probabilitas, quâ fundatur mentis assensio, rectae rationi penitus congruens; quandoquidem *rem ipsam, sive ejus existentiam*, quae ab auctore clarissimo Tentam. de intel. human. *veritas primaria* vocatur, teneamus. Et si ejus verba in loco suprâ citato attentè perpendantur, persuasum habeo, non scriptis, sed vivâ voce traditis ea referenda esse.

B

XXII.

XXII. Si Historicorum satis sit, qui rem gestam unà testificantur; si archetyporum exemplaria plura sint, quae vel penitus consentiunt, vel in minutis tantum dissentiunt; si insuper enarratio per multas talium exemplarium series sit transmissa, quae à pluribus exscripta, atque diversis locis linguisque conservata sunt: tum probabilitas historica tanta est, ut ab evidentia morali absoluta minimè distet, eique propterea plenissima fides meritò habenda sit *.

XXIII. Hæc de causa in praeclaris antiquitatis monumentis cum summa fidentia, et summo etiam commodo versamur; ipsi veteres à nobis perlegi videntur, res gestas expendimus ac si ab ipsis testibus primariis nobis enarratae fuissent. Quis de suspicionis velocitate vel momento somniat, dum *Thucydidis* vel *Polybii*, *Taciti* vel *Livii* exemplar genuinum perlegit? quis se scrupulis vanis vexat, quando *exemplaria Græca et Latina, nocturnâ diurnâque manu versat*? Quis de *Julio Cesare* in senaculo occiso, vel de *Christo Hierosolymis* cruci affixo magis haeret, quàm de *Carolo primo Britannorum rege* interfecto?

XXIV. Si quicquam præter consuetudinem prope nos eveniat, mentis affectus validior fit, quàm si procul à nobis hoc idem eveniret; mentisque sensus paulatim

* Si testimonium scriptis traditum per unicam tantum exemplarium seriem transmissum fuerit; in successionibus septuaginta, vel in annis quatuordecies mille, probabilitatis ejus dimidium non amitteret: sin autem per varias exemplarium successiones transmissum fuerit; probabilitas in isto temporis intervallo, per eorum consensum augeri potest. *Vid. Act. Phil. No. 256.*

De Religionis Christianae evidentia. II

tim evanescit et imminuitur pro ratione intervalli: sed hoc rei probabilitatem nullo modo debilitat; evidentia enim ab animi affectu prorsus distat, & semper sunt caute distinguenda.

XXV. SI, quae de testimonii probabilitate in genere observata sunt, operibus illis mirandis accommodentur, quibus beatissimi JESU legatio divina confirmata fuit; nobis exploratum erit, Christi historiae probabilitatem nec evanuisse, nec evanescere posse.

XXVI. RERUM à Domino nostro Jesu Christo gestarum testes fuere plurimi, qui has testimonio suo confirmarunt; admirabilis ejus in vitam reditus, post crucem, mortem et sepulturam, (praecipuum fidei nostrae fundamentum) probatur, provocando ad testes saltem quingentos, qui Jesum post mortem redivivum conspexerunt: res igitur ita fuisse gestas certissimum est, per art. 18.

XXVII. QUI de rebus Jesu Christi testimonia tradiderunt, testes fuere penitus fide digni; narrationem contexere compertarum apud illos rerum; omnia peracta fuerunt in ipsissimis locis temporibusque ubi testes hi vitam egerunt et testimonium primarium perhibuerunt: viri integritatis spectatae, mentisque sanae fuerunt; nec honorem nec divitias, nec ulla alia hujus vitae commoda ex testimonio sperare poterant: sed è contrario testimonii consignatio, fami, siti, verberibus, carceribus, et etiam morti eos objecit; gravissima quaeque mala magno animo, constantiaque admiranda sustinuerunt. Et denique eorum testimonium abundè confirmavit

firmavit Deus ostentis et miraculis, variisque prodigiis,
& Spiritus Sancti donationibus.

XXVIII. QUAE de Jesu Christi doctrina, ejusque operibus mirandis vivâ voce tradita fuerunt, scriptores saltem octo scriptis illicò mandaverunt; scriptores, qui omnia ab initio diligenter consecrati sunt, atque sub spiritus divini afflatu narrationem composuerunt; proinde si multae exemplarium consentientium series expendantur, quibus veritas primaria nobis est transmissa; non nobis tantum, sed etiam remotissimis posteris de hac veritate quàm maximè constabit, per art. 22.

XXIX. Ut huic dissertationi finem imponam; si veritatis *κρίτηρια* animo aequo scripturis sacris adhibeantur, religionis Christianae veritas abundè patebit: in fide igitur valeamus, Deo gloriam tribuentes, pro exploratis habentes quae enarravit et promisit: omnis enim hujusce religionis vel neglectus vel despectus, qui ex imaginariis evidèntiae imminutionibus dimanant, testimonii humani probabilitatem penitus destruerent: “ Si verò
“ hominum testimonium admittimus, Dei testimonium
“ majus est. Atque hoc est quod Deus de filio suo te-
“ stimonium dixit: Qui credit in Dei filium, is in se Dei
“ testimonium habet. Qui Deo non credit, mendacem
“ facit eum: quod testimonio fidem non habeat, quod
“ dixit Deus de filio suo.”

F I N I S.

